

Güray Sert

KORKUD

Çocuk, efsunlanmış gibi sessiz ve hareketsiz Türbedar'ı dinlediği sıralarda şehrin bir diğer kısmında zafer naraları atılıyordu. Sultan Süleyman, yüzünü güvenle batıya dönebilmek için doğudaki karışıklığı gidermek adına Bağdat'a sefere çıkmış ama düşmanı, onun karşısına çıkmaya cesaret edemediğinden savaş olmadan bir zafer kazanılmıştı. Bu zafer Bursa'da olduğundan daha fazla İstanbul'da, İstanbul'da kutlandığından katbekat daha tutkulu bir şekilde de Bağdat'ta kutlanıyordu. Osmanlı, bastığı her toprağı yeşertiyor, baktığı her yüzü güldürüyor, bu muazzam ordu gün geçtikçe güçleniyor, dünyanın hiçbir yerinde beraber olmayı beceremeyen güç ve adalet Osmanlı'nın topraklarında yan yana, dip dibe yaşamaya devam ediyordu. Kalabalık eski saraya doğru ilerlerken âdet olunduğu üzere Osman Gazi ve Orhan Gazi türbelerinde yatan zat-ı muhteremlerin ruhlarına bir dua serpiştirmek üzere durakladı. Türbedar, bu patırtının sebebini anlamak için gürültüye doğru ilerlemiş, çocuk ise saklanacak bir yer bulmak adına türbenin iç tarafına doğru kaçmıştı. Zira onun için bu kalabalığın neden toplandığının önemi yoktu. Önemli olan, o anda orada olan insanlar arasında tanıdık çıkacak biri olma ihtimaliydi ki; buraya kadar ailesinden izin almadan gelen çocuk için bu ihtimal ile göz göze gelmek günlerce sürecek ev hapsi demektir. Her şey bir yana, bu durumda çocuğu en çok üzecek olan şey hikâyenin tamamını öğrenememek olacaktır. Ne var ki çocuk saklanmayı başaramamış, neredeyse tüm tanıdıklarıyla bir şekilde karşılaşmaktan kaçamamıştı. Duasını edip bir sonraki durağa ilerleyen ahalinin gidişiyle birlikte çocuk, Türbedar'ı kolundan yakaladı ve kaldığı yerden anlatmaya devam etmesini istedi. Bir daha buraya gelmeye fırsat bulamayabilirdi ve henüz hikâye bitmemişti. Türbedar, çocuğu kırmak istemiyordu tabi ama Korkud öyle aceleye getirilecek, bir çırpıda anlatılacak biri değildi ki. "Hadi gel" dedi Türbedar. "Seninle biraz yürüyelim. Hem yürür hem anlatırım." Beraberce türbenin dışında ki dar yoldan ilerlediler. Yolu iki taraflı çevreleyen her renkte güller, kuş cıvıltıları ve bulutların arasından arada bir kendini gösteren gün ışığı eşlik etti yürüyüşlerine. "Sen hiç anlatmadın kendini." dedi Türbedar, "Kimsin? Necisin? Baban ne iş yapar?" Çocuk, anlatma sırasının kendisine geldiğini anlamıştı. Gerçi anlatacağı çok hikâyesi yoktu ama yine de anlatılacak birkaç söz buldu. "Babam çok önemli biri sayılmaz ama dedem mühim bir devlet adamıymış." dedi ve sanki arkasından bir atlı kovalıyormuş gibi hızlı hızlı, hatta neredeyse nefes almadan anlatmaya devam etti. "Ben hiç göremedim rahmetliyi ama Şair Ahmed Paşa derlermiş. Fatih'in vezirliğini yapmış. Burada medresesi var, duymuşsunuzdur. Nur içinde yatsın. Dedem ölmeden önce hamile olan eşini yanına çağırıp, doğacak olan çocuğun erkek olduğunu ve bu çocuğun doğduğunu göremeyeceğini bilir gibi 'Adını Burak koyun' demiş. Zira o zamanlar korkusuz bir denizci varmış Burak Reis diye. Dedem, deryaya meraklı olduğundan, bilir ve takdir edermiş bu adamı. Dedem gerçekten de babamı göremeden göçmüş bu dünyadan. Babaannem, kocasını kaybetmiş olmanın da verdiği acı ile onun vasiyetini unutup, babama, dedemin adını vermiş. Babam büyüyünce bu vasiyeti ona anlatıp, doğan ilk oğlunda bu vasiyeti yerine getirmesini istemiş. Böylelikle o kahraman denizcinin adı da bana nasip olmuş." dedi, Burak ve "Sahi sizin adınız neydi" diye de ekledi. Türbedar, çocuğun ismini öğrenmişti ama çok uzun zamandır ismini soran olmadığından neredeyse kendi ismini unutmuştu. "Ne önemi var. Benim adım Türbedar işte" dedi, "Ama senin ismin güzelmiş. Burak Reis'i de bilirim.

Mahvolmayı, mağlup olmaya tercih ederek, canını bile bile, seve seve feda etti bu vatan için." Çocuk, ölmüş birinden bahsedildiğinde, "Rahmetli dua istedi" diye yorumlamayı öğrendiğinden, bir Fatiha gönderiverdi Burak Reis'e. Böylece bir süre yürüdüler. Sokağa bakan sağlı sollu yüksek duvarlar arasından ilerlediler. Duvarların belli yerlerinde evlerin avlusuna açılan kapılar ve bu kapıların üstünde, dışarıda bekleyenlerin yağmurda ıslanmamaları için ufak ufak çatılar bulunuyordu. Sokağın ilerisinde, iyi giyimli bir adam, beklediği kapının üzerinde bulunan iki tane tokmaktan, erkek olanların kullandığı büyük olanı üç kez sertçe vurdu. Bu, evde olanlara dışarıda bekleyen bir erkek olduğunu haber veren ve kendilerine çeki düzen vermesi için ev halkını uyaran bir işaretti. Adamın da içeriye girmesiyle sokakta kimse kalmamıştı. Türbedar, " E nerde kalmıştık..." dedi. Bu, bir soru olmaktan çok birazdan anlatacakları için bir girizgâhtı. Zaten ne çocuk cevap vermeye yeltendi ne de Türbedar cümleler silsilesi arasına, herhangi bir cevaba yetecek zaman bıraktı. "Korkud" dedi. " "Damarlarında kudret zehri ilk kez dolaşmaya başladığında, beyninde soru işaretleri ilk kez uçtuğunda neredeyse senin yaşlarındaydı."